

Η ΟΡΘΗ ΟΔΟΣ.

Η ΣΥΓΝΩΜΗ ΝΕΤΑΝΙΑΧΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Γράφει ο Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης*

www.analystsforchange.org

Την τελευταία ημέρα της επίσκεψης του Μπαράκ Ομπάμα στο Ισραήλ συνέβη το ανεπάντεχο. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου, στο αεροδρόμιο Μπέν Γκουριόν συνομιλεί τηλεφωνικά και ζητάει συγγνώμη από τον Τούρκο πρωθυπουργό Ερντογάν, για τον θάνατο των εννέα Τούρκων πολιτών τον Μάιο του 2010, από την στρατιωτική επιχείρηση των Ισραηλινών κομάντος, στο πλοίο MABI ΜΑΡΜΑΡΑ, που κατευθυνόταν επικεφαλής στολίσκου προς την Γάζα, με σκοπό να «σπάσει» τον αποκλεισμό, με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας. Η ενέργεια αυτή του Νετανιάχου προκάλεσε πλήθος σχολίων διεθνώς, αλλά και εντός της Ελλάδος και βεβαίως και εντός του Ισραήλ. Στην Ελλάδα ιδιαίτερα, «έγκυροι» αναλυτές υπερέβαλλαν εαυτούς σε κινδυνολογικά σενάρια και δυσοίωνες εκτιμήσεις για το μέλλον των Ελληνο-Ισραηλινών σχέσεων. Το ξέσπασμα των “Τουρκολάγων” αυτών αναλυτών θα μπορούσε να θεωρηθεί και ως συγκεκαλυμμένη έκφραση αντισημιτικών αισθημάτων και απέχθειας προς το Ισραήλ και τους Ισραηλινούς. Γιατί πως αλλιώς να εξηγήσεις όλη αυτή την υστερία των δυσοίωνων και καταστροφικών αναλύσεων, για το μέλλον της Ελλάδος, που καταστρέφεται από ένα συγγνώμη, για την “αχαριστία” και την ασυνέπεια των Ισραηλινών που «πρόδωσαν» τους φίλους, για την αδιαφορία του Ισραήλ για τα τεκταινόμενα στην Κύπρο και άλλα πολλά ακόμη και ότι καλό θα

είναι να έχουμε όλοι μας ένα τουρκικό φέσι και να είμαστε έτοιμοι να το φορέσουμε, δείγμα πλήρους υποταγής πλέον στον σύγχρονο Πασά της Ανατολικής Μεσογείου και εκφραστή της Νέο_Οθωμανικής πολιτικής, τον Ερντογάν.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα ή μήπως βιάστηκαν ορισμένοι να κρίνουν και να επικρίνουν; Ας εξετάσουμε την κατάσταση με ψυχραιμία και λογική, με βάση τα δεδομένα, τις εκτιμήσεις, τις εξελίξεις στην περιοχή, την διεθνή πολιτική και διπλωματική κατάσταση, τα συμφέροντα και τους σχεδιασμούς βασικά των ΗΠΑ και την συμπεριφορά των λοιπών εμπλεκομένων.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΤΖΑΚ ΡΑΜΠΙΝ

Το 1967, μετά τον νικηφόρο Πόλεμο των Έξι Ημερών, ο Γιτζάκ Ράμπιν εκφώνησε μία ομιλία, που έμεινε γνωστή στην ιστορία, ως **«Η ορθή οδός»**. Στην ομιλία του αυτή ο Ράμπιν, απέτισε φόρο τιμής στην ηθική διαγωγή των IDF [Ισραηλινών Ενόπλων Δυνάμεων] κατά τη διάρκεια της εμπόλεμης σύρραξης, η οποία **«ξεκινά με το πνεύμα και τελειώνει με την πνεύμα»**.

Σύμφωνα λοιπόν με τον Ράμπιν, οι θυσίες και η αδελφοσύνη των Ισραηλινών στρατιωτών δεν ήταν το αποτέλεσμα της μαχητικότητάς τους, αλλά προέκυψαν από την επίγνωση του γεγονότος ότι ο αγώνας τους ήταν δίκαιος και από τη συνειδητοποίηση του ρόλου τους και του καθήκοντός τους, που ήταν η «διασφάλιση της ύπαρξης του Ισραηλινού έθνους στην πατρίδα του, στο πατρογονικό Yeretz Israel».

Η ιστορία έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι η νίκη, είτε σε πολιτικό είτε σε στρατιωτικό επίπεδο, επιτυγχάνεται από εκείνους που πιστεύουν εντονότερα στην ορθότητα του αγώνα τους και που διατηρούν βαθιά πίστη και πεποίθηση ότι πράττουν το ορθό. Και είναι αποδεδειγμένο, ότι η νίκη δεν έχει σχέση μόνο με το πολυπληθές του στρατεύματος. Έχουμε πολυάριθμα παραδείγματα σε ολόκληρη την παγκόσμια ιστορία, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η Ελληνική ιστορία βρίθει τέτοιων παραδειγμάτων, όπως την μάχη του Μαραθώνα, την μάχη των Θερμοπυλών, την ναυμαχία της Σαλαμίνας, τις μάχες του Μεγάλου Αλεξάνδρου κατά των Περσών και για να μην μακρηγορούμε να αναφερθούμε και στο έπος του 40. Αυτό συνέβη, στον πόλεμο της Ανεξαρτησίας για το Ισραήλ, το 1948, όταν οι ολιγάριθμες εβραϊκές δυνάμεις (Yishuv) επικράτησαν των Ενόπλων Δυνάμεων πέντε Αραβικών κρατών. Το αυτό

συνέβη και στο Βιετνάμ, όπου οι ΗΠΑ υπέστησαν σοβαρές απώλειες που οφείλονται σε εσωτερικές διαφωνίες των Αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων, ως προς τη δικαιολόγηση του πολέμου αυτού και από την άλλη πλευρά ο λόγος που οι Βιετκόγκ τελικά νίκησαν.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΛΙΜΠΕΡΜΑΝ

Σε πρόσφατο άρθρο του ο πρώην ΥΠΕΞ του Ισραήλ και νυν επικεφαλής της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Κνέσετ Αβίγκντορ Λίμπερμαν, στενός συνεργάτης του Νετανιάχου, επικρίνει την απολογία του Πρωθυπουργού Μπέντζαμιν Νετανιάχου προς στον Τούρκο ομόλογό του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντοάν, χρησιμοποιώντας ως επιχείρημα αυτή την ιστορική ομιλία του Γιτζάκ Ράμπιν και **την ηθική έννοια της «Ορθής Οδού»**, κάνοντας **μάλιστα λόγο και για τις επιπτώσεις της στις σχέσεις του Ισραήλ με την Ελλάδα και την Κύπρο.**

Αναφέρει ο Λίμπερμαν: « Ο κύριος λόγος για την αντίρρηση μου στην απολογία του Ισραήλ προς την Τουρκία είναι το πνεύμα και η ηθική αξία του Ορθού δρόμο. Αυτή η απολογία, εάν αποβεί επιζήμια για το βασικό αίσθημα της δικαιοσύνης και της ηθικής του ισραηλινού λαού, θα προκαλέσει μακροχρόνια ζημία στη χώρα, ανεξαρτήτως του άμεσου πολιτικού οφέλους που φαίνεται να εξασφαλίζει.

Οι στρατιώτες που διακινδύνευσαν τη ζωή τους για λογαριασμό του κράτους του Ισραήλ στο Mavi Marmara, αξίζουν κάτι καλύτερο».

Και ο Λίμπερμαν συνεχίζει: «**Ακόμη πιο σημαντικός είναι ο τρόπος με τον οποίο η Ελλάδα, η Κύπρος, τα κράτη του Κόλπου, οι Κούρδοι, καθώς και οι μετριοπαθείς και οι κοσμικοί Τούρκοι εξέλαβαν την απολογία. Η ερμηνεία τους είναι ότι αντί της συνεργασίας με το Ισραήλ, είναι προτιμότερο όπως το αγνοήσουν και ασχοληθούν απευθείας με τον Ερντογάν και τον Νταβούτογλου. Τους αποδεικνύει ότι δεν μπορούν να στηρίζονται στο Ισραήλ και ότι δεν μπορούν να συνεργαστούν μαζί μας για θέματα που είναι ζωτικής σημασίας για εμάς, όσον αφορά στην ενίσχυση των μετριοπαθών στοιχείων στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για μία μακροπρόθεσμη στρατηγική ζημία, τα αποτελέσματα της οποίας δεν έχουν ακόμη καταστεί πλήρως ορατά.**

Εν κατακλείδι, είναι σημαντικό για μένα να επαναλάβω στους στρατιώτες των IDF αυτό που τους είπε ο Πρωθυπουργός σε τελετή

αποφοίτησης ναυτικών δοκίμων προ δύο ετών: «Το Ισραήλ είναι περήφανο για σας. Είμαστε περήφανοι για σας».

Δηλαδή με απλά λόγια για πρώτη φορά Ισραηλινός πρωθυπουργός «έδωσε» προς χάριν της πολιτικής και της διπλωματίας και με οφέλη άγνωστα προς το παρόν , την υπερηφάνεια του Ισραηλινού έθνους, τις Ένοπλες δυνάμεις του. Ίσως δεν είναι τυχαίο, ότι ο Νετανιάχου δεν προέρχεται από τις τάξεις των Ενόπλων Δυνάμεων του Ισραήλ (IDF), ως είθισται να είναι η συντριπτική πλειοψηφία των Ισραηλινών πρωθυπουργών. Εκτιμούμε ότι αν ήταν ο Σαρόν ή ο Εχούντ Μπαράκ, δεν θα λειτουργούσαν κατά αυτό τον τρόπο.

Θα πρέπει δε να αναφέρουμε ότι η επιδείνωση των σχέσεων μεταξύ του Ισραήλ και της Τουρκίας δεν ξεκίνησε με το συμβάν του Mavi Marmara. Η επιδείνωση ξεκίνησε πολύ νωρίτερα, με την άκομψη και απολύτως προσβλητική συμπεριφορά του Τούρκου πρωθυπουργού Ερντογάν κατά του προέδρου του Ισραήλ Σιμόν Πέρες, στο Νταβός. Οφείλεται ακόμη και σε ιδεολογικές και στρατηγικές αποφάσεις που λαμβάνονταν και λαμβάνονται ακόμη από την σημερινή τουρκική ηγεσία, με αποκορύφωμα τις τελευταίες δηλώσεις Ερντογάν (λίγο πριν την συγγώμη Νετανιάχου), όπου θεώρησε τον σιωνισμό εφάμιλλο του ρατσισμού και έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, στο πλαίσιο ομιλίας του στη Βιέννη, την 1η Μαρτίου 2013.

Ακόμη και τώρα, μετά την απολογία του Ισραήλ και τη «συμφιλίωση» που επετεύχθη, ο Ερντογάν δεν έχει ζητήσει συγγώμη για τη συγκεκριμένη δήλωση, ούτε καν μπήκε στον κόπο να δικαιολογηθεί έστω στον Πρωθυπουργό Μπέντζαμιν Νετανιάχου, κατά τη διάρκεια ιδιωτικής συνομιλίας των δύο ηγετών, παρά την γενική κατακραυγή εναντίον του από τις ΗΠΑ και τις Δυτικές χώρες.

Άρα είναι θέμα βαθύτερο και έχει σχέση με την γενικότερη αντίληψη του Ερντογάν, περί Ισραήλ και της επιδίωξής του να επιβληθεί ως ο ηγέτης ΟΛΩΝ των Αράβων.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ

Το ερώτημα που προκύπτει τώρα είναι γιατί ο πρωθυπουργός του Ισραήλ προέβη σε μια τέτοια ενέργεια, όταν ο ίδιος και η κυβέρνησή του είχαν αποφασίσει πριν τρία χρόνια, ότι το Ισραήλ δεν θα ζητούσε συγγώμη, διότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε ενοχή και ακόμη θα έβαζε σε κίνδυνο και τους άντρες των Ενόπλων του Δυνάμεων , αφού η Τουρκία εξέδωσε διεθνές ένταλμα

σύλληψής των. Σε άρθρο μας με τίτλο «Η εμπάθεια της Τουρκίας και η προνοητικότητα του Ισραήλ», πριν από 9 μήνες, γράφαμε:

«Το ερώτημα είναι γιατί το Ισραήλ δεν ζήτησε συγγνώμη από την Τουρκία, αφού ήταν διατεθειμένο να αποζημιώσει τα θύματα από το Τουρκικής έμπνευσης φιάσκο "αποστολής βοήθειας προς του Παλαιστίνιους και άρση του αποκλεισμού της Γάζας";

Η απάντηση είναι απλή για τους γνωρίζοντες την νοοτροπία και την λειτουργία του Ισραηλινού κράτους. Το κράτος είναι υπεύθυνο, σοβαρό, υπάρχει, λειτουργεί σε όλες τις μορφές του και το κυριότερο σέβεται και προστατεύει τους πολίτες του με κάθε τρόπο, με κάθε μέσο και με οιοδήποτε κόστος. Δεν τους "θυσιάζει" προς χάριν πολιτικών η διπλωματικών η εμπορικών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων. Και σκέφτεται και προνοεί για το μέλλον. ....

Η εισαγγελία της Κωνσταντινούπολης διεξάγει έρευνα για να εξακριβώσει την ταυτότητα ορισμένων Ισραηλινών στρατιωτικών που συμμετείχαν στην επιδρομή εναντίον του Mavi Marmara στην οποία σκοτώθηκαν εννιά άνθρωποι, μέλη της τουρκικής ανθρωπιστικής αποστολής.

Με τη βοήθεια αυτοπτών μαρτύρων από το Mavi Marmara και άλλα πλοία της διεθνούς αποστολής και με βάση το φωτογραφικό και τηλεοπτικό υλικό που είχε συγκεντρωθεί, καθώς και από άλλα στοιχεία, αναγνωρίστηκε ο τότε Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των Ισραηλινών Ενόπλων Δυνάμεων, Αντιστράτηγος Γκάμπι Ασκενάζι.

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου καθώς και ο ισραηλινός υπουργός Εξωτερικών Άβιγκντορ Λίμπερμαν είναι μεταξύ των 37 προσώπων που αντιμετωπίζουν κατηγορίες για την επέμβαση στο Mavi Marmara.»

Να λοιπόν που αυτά που ξέραμε και ίσχυαν από ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ, παύουν πλέον να ισχύουν. Ε, λοιπόν ο Νετανιάχου φρόντισε να καταρρίψει μεμιάς όλα τα ηθικά δεδομένα και ισχύοντα στην ιστορία του κράτους του Ισραήλ και να μην ακολουθήσει την «Ορθή Οδό» του Ράμπιν, αλλά τον δρόμο της πολιτικής υποταγής, της σκοπιμότητας, της υπαναχώρησης (κοινώς «κολοτούμπα»), της αχαριστίας προς τους φίλους, της ταπείνωσης του έθνους του. Και να σκεφτεί κανείς ότι κατηγορούμενος του Γενικού Εισαγγελέα της Κωνσταντινούπολης είναι και ο ίδιος!!

Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες όλα έγιναν σε μια αίθουσα του αεροδρομίου Μπεν Γκουριόν στο Τελ Αβίβ, όπου οι δυο ηγέτες ήσαν σχεδόν μόνοι. Ο Ομπάμα πιέζει τον Νετανιάχου να κλείσει επιτέλους το θέμα με την Τουρκία, καθόσον όπως του εξηγεί δεν μπορούν να προχωρήσουν τα δύο σημαντικά θέματα στην Μέση Ανατολή. Το θέμα της Συρίας και το θέμα του Ιράν. Και τα δύο αφορούν το Ισραήλ. Ιδιαίτερα το θέμα του Ιράν, θέμα - φωτιά και θέμα –εμμονής για το Ισραήλ και τις πυρηνικές του δραστηριότητες. Ο Ομπάμα απαιτεί από τον Νετανιάχου να ζητήσει συγγνώμη από τον Ερντογάν, για να προχωρήσουν οι σχεδιασμοί για Συρία και Ιράν. Αλλιώς από εδώ και πέρα θα είναι μόνος, χωρίς την αμέριστη βοήθεια των ΗΠΑ. Εξηγεί ότι οι δύο κύριοι πυλώνες της Αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, η Τουρκία και το Ισραήλ δεν θα πρέπει να είναι και να αισθάνονται εχθροί και να συνεργαστούν επιτέλους για την υλοποίηση των σχεδιασμών, για τις εξελίξεις που έρχονται στην περιοχή. Δηλαδή να γίνουν **Φίλοι έστω και με το ζόρι**. Η πίεση φέρνει αποτελέσματα και ο Ομπάμα καλεί τον Ερντογάν και του δίνει τον Νετανιάχου. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά και η συγγνώμη Νετανιάχου κάνει αμέσως τον γύρο του κόσμου. Βέβαια ο πονηρός ανατολίτης Ερντογάν, ενημερωμένος από πριν, μαγνητοφώνησε την συνομιλία τους για μελλοντική χρήση, αφήνοντας να εννοηθεί ότι συμφώνησαν και άλλα δυσάρεστα για τους Ισραηλινούς, όπως η επίσκεψή του στην Γάζα!!

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ.

Σε ότι αφορά το ηθικό μέρος, τα είπε όλα ο Λίμπερμαν. Η απολογία του Ισραήλ προς την Τουρκία αντιτίθεται στο πνεύμα και την ηθική αξία της Ορθής Οδού, του Γιτζάκ Ράμπιν. Και όσο και αν κάποιος δεν το θεωρούν σημαντικό, είναι και πολύ μάλιστα. Εκτιμάται ότι τελικά θα αποβεί επιζήμια για το βασικό αίσθημα της δικαιοσύνης και της ηθικής του ισραηλινού λαού και όπως πιστεύει και ο Λίμπερμαν τελικά θα προκαλέσει μακροχρόνια ζημία στη χώρα, ανεξαρτήτως του όποιου πολιτικού οφέλους, που θεωρεί ότι θα αποκομίσει ο Νετανιάχου. Και υπάρχει ακόμη και το θέμα της προστασίας των στρατιωτών που δεν έχει κλείσει. Και αυτό είναι το σημαντικότερο.

Σε ότι αφορά τους φίλους και τους συμμάχους του Ισραήλ, η απογοήτευση ήταν έντονη και φανερή. Το Ισραήλ χάνει το προφίλ του ισχυρού, που δεν υποχωρεί σε πιέσεις και σε δύσκολες καταστάσεις και επιβιώνει πάντα αν και περιτριγυρίζεται από εχθρούς. Στηρίζει και βοηθά τους φίλους και συμμάχους του και βρίσκεται πάντα στο πλευρό τους όταν το χρειάζονται. Ή μήπως δεν είναι έτσι; Τι λέτε κ. Νετανιάχου; Καιροσκοπικά δημιουργείτε φιλίες και συμμαχίες; Και μετά τις ξεπουλάτε προς χάριν μελλοντικών πιθανών πολιτικών και στρατηγικών σας επιδιώξεων; Και γιατί τα φιλικά κράτη να έλθουν σε σας και να μην πάνε στον αλαζόνα, άπληστο, κομπορρημονούντα και απρόβλεπτο Μεγάλο Βεζύρη, που μπορεί να βρίζει, να συκοφαντεί, να απειλεί τους πάντες και τα πάντα και στο τέλος να κερδίζει.

Καλύτερος φίλος και υποστηρικτής θα είναι, αφού θα είναι πάντα ο νικητής. Εσείς ζητήσατε συγνώμη, αυτός που θεώρησε τον σιωνισμό εφάμιλλο του ρατσισμού και έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, ούτε καν μπήκε στον κόπο να δικαιολογήσει τις απόψεις του.

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός προσπάθησε να μετριάσει τις επιπτώσεις αυτές και για αυτό σε ότι αφορά την Ελλάδα, τηλεφώνησε στον Έλληνα πρωθυπουργό και ζήτησε την σύγκλιση της κοινής υπουργικής διάσκεψης. Και ενώ οι δύο πρωθυπουργοί συμφώνησαν, παρενέβη ο Μπαράκ Ομπάμα και επέβαλλε αναβολή, για να μην δυσαρεστηθεί το αγαπημένο του παιδί, η Τουρκία, τώρα που πέτυχε το σχεδόν ακατόρθωτο. Και ο Νετανιάχου το δέχτηκε και αυτό, προκαλώντας ερωτηματικά, τι του υποσχέθηκε ο Ομπάμα και αποδέχεται κάθε τι που οι Αμερικανοί επιθυμούν. Και ίσως εκεί να βρίσκεται και η εξήγηση, γιατί το Ισραήλ, δεν συμπαραστάθηκε και στην μαρτυρική Κύπρο, στην πρόσφατη και συνεχιζόμενη μεγάλη δοκιμασία της.

Γενικά οι επιπτώσεις μακροχρόνια εκτιμάται ότι θα είναι επιζήμιες για το Ισραήλ περισσότερο, αφού χάνει μέρος της εκτίμησης πρώτα των Ισραηλινών και μετά των φιλικών του κρατών, αφού η καχυποψία έχει εγκατασταθεί πλέον στις μεταξύ των σχέσεις. Και το δεύτερο είναι το ζητούμενο για ένα κράτος, όπως το Ισραήλ, περικυκλωμένο ασφυκτικά από φανατικούς εχθρούς και λιγότερο εχθρούς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Η συγνώμη Νετανιάχου αλλάζει βεβαίως τα μέχρι πρότινος δεδομένα στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου. Οι επερχόμενες εξελίξεις, που έχουν σχεδιαστεί από τις ΗΠΑ, απαιτούν στενή συνεργασία μεταξύ των εμπλεκομένων στα επερχόμενα. Η Τουρκία, εκτός από κύριος πυλώνας της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής είναι και η αγαπημένη χώρα του Μπαράκ Ομπάμα, που συγχωρεί τις πολιτικές και διπλωματικές υπερβολές και προσβολές και τις ακραίες φιλοδοξίες του ηγέτη της. Στον κύριο σχεδιασμό για την νέα κατάσταση στην περιοχή, περιλαμβάνονται και άλλα αραβικά κράτη, όπως το Κατάρ, η Σαουδική Αραβία, η Ιορδανία. Όλα μουσουλμανικά κράτη. Να ασπαστούμε τις θεωρίες συνομοσίας, για τον «κρυφό-μουσουλμάνο» Μπαράκ Χουσεϊν Ομπάμα; Μάλλον απίθανος και υπερβολικός ο ισχυρισμός αυτός. Πάντως η Τουρκία θα είναι παρών στους σχεδιασμούς και τις εξελίξεις που αναμένονται στην περιοχή, χωρίς να έχει αντίδραση από την Ιερουσαλήμ. Ο έτερος πυλώνας της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, το Ισραήλ πρέπει να είναι στο παιχνίδι, που ετοιμάζεται. Δηλαδή πρώτα η Συρία και μετά το Ιράν. Έτσι το με το ζόρι φίλοι ήταν αναγκαία (για τους σχεδιασμούς) πολιτική και διπλωματική κίνηση και έτσι έγινε. Η ηθική δεν έχει θέση στους πολιτικούς και στρατηγικούς σχεδιασμούς. Ο Νετανιάχου αποδέχτηκε αυτή την πολιτική, παραμερίζοντας συναισθηματισμούς, παραδόσεις, ηθικές, φιλίες και συμμαχίες. Είναι ο ηττημένος και πολιτικά και διπλωματικά και έχει πέσει στα

μάτια και tv εκτίμηση των Ισραηλινών, με την πληγωμένη πλέον υπερηφάνειά των. Ο Ερντογάν βγαίνει νικητής και τροπαιούχος από την σύγκρουσή του με το Ισραήλ και αισθάνεται πλέον ο ισχυρός και ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης σε ολόκληρη την περιοχή. Το όνειρο του για την νέο-οθωμανική πολιτική και την ανακήρυξη του σε παναραβικό ηγέτη είναι σχεδόν έτοιμη. Αλλά να δούμε την τελική κατάληξη, γιατί θεωρούμε ότι η Τουρκία χρησιμοποιείται από τις ΗΠΑ και ότι αν κάτι πάει στραβά στις μελλοντικές εξελίξεις, η Τουρκία θα πληρώσει το μάρμαρο. Για την Ελλάδα και την Κύπρο η κατάσταση παραμένει σχεδόν η ίδια, με κάποιες διαφοροποιήσεις. Η στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ και ο στρατηγικός και ενεργειακός άξονας Ισραήλ, Κύπρος, Κρήτη, Πελοπόννησος, Ιόνιο, Ιταλία ισχύει ακόμη και θα πρέπει να ολοκληρωθεί με αμοιβαία πίστη και συνεργασία. Να μην επηρεαστούμε από την σημερινή ευφορία των Τούρκων και να δουλέψουμε με πίστη και ειλικρίνεια στην υλοποίηση των στρατηγικών μας επιδιώξεων, που μέχρι τώρα δεν κάναμε. Ήδη υπάρχουν σχεδιασμοί και πιέσεις, ο άξονας να αλλάξει και να περάσει από τα κατεχόμενα στην Κύπρο, Τουρκία και βορειότερα. Θα πρέπει όμως να μην υποχωρήσουμε. Ήδη ο AIPAC, (AMERICAN ISRAEL PUBLIC AFFAIRS COMMITTEE), το ισχυρότατο Αμερικανο-Ισραηλινό λόμπυ ενημέρωσε τις Ελληνο-Αμερικανικές οργανώσεις ότι η στρατηγική σχέση Ελλάδος και Ισραήλ δεν έχει αλλάξει, παρά την αποκατάσταση μερικώς των Τουρκο-Ισραηλινών σχέσεων. Και για πρώτη φορά κάλεσε τον Έλληνα πρωθυπουργό να μιλήσει στο επικείμενο ετήσιο συνέδριο, αυτό το καλοκαίρι. Εκτιμούμε ότι η βασική φιλοσοφία της στρατηγικής μας συνεργασίας με το Ισραήλ δεν έχει αλλάξει και ότι μας συνδέουν κοινοί πολιτικοί, πολιτισμικοί και ενεργειακοί δεσμοί. Τα συμφέροντα είναι κοινά και απαραίτητα και για τις δύο, ή μάλλον και για τις τρεις χώρες. Και έτσι το βλέπει και η συντριπτική πλειοψηφία των Ισραηλινών. Απλά η Ελλάδα θα πρέπει να εγκαταλείψει την εθνοκτόνο πολιτική του συμβιβασμού με την Τουρκία και τα φοβικά σύνδρομα που μας διακατέχουν στην εξωτερική μας πολιτική και με ενότητα, θάρρος, συνεργασία και πολιτική διαύγεια να εκμεταλλευτεί τις εξελίξεις και τον αναδυόμενο ενεργειακό της πλούτο και να προχωρήσει σε μια καθαρή ανυποχώρητη εθνική πολιτική και να μην ενεργεί μοιρολατρικά και υποτακτικά σε Τρόικες και μεγάλες δυνάμεις. Εδώ μια μικρή και αδύναμη χώρα, η Συρία με έναν δικτάτορα ηγέτη, αντιστέκεται, σχεδόν μόνη και αποκομμένη από φίλους, για πάνω από δύο χρόνια στους σχεδιασμούς της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

- Ο Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι πρώην ΑΚΑΜ ΤΕΛ ΑΒΙΒ